

Egy halott fölé hajolva.

Irta: Detlev von Liliencron.

Most búcsút veszek tőled barátom.
Holnap leviszünk majd e szikláról,
Mely messze benyul a nyílt tengerbe,
A partra. Homok között sok kagyló
Morzsolva ropog a lábunk alatt,
Ha a vállunkon féltő gondosan
Rózsákövezte sajkába viszünk,
Melynek közepén rakva a máglya,
Bevonva sűrű füst s rőzselángtól
Párkány-peremnél jóval magasbban.
Kicsi bárkám lesz majd a vontató,
Ha utószor mész a nyílt tengerre.
S ha vérvörösen izzó homlokát
A nap bemártja a hús habokba,
Elhagysz engem: a csomót feloldom;
A lángok mohón falják testedet;
Sűrű gomoly a napot elfödí,
Mely halódva e bús pillanatban,
Mint te, elfűnik a szemünk előtt...
Kivánságod volt így, mely szent nekem.

A görög templom, dór oszlopokkal,
— Hat van csupán, de mind büszke, dacos,
Őrzi tetemed ma csarnokában.
Csodás óhaja volt a lelkednek:
Északi szirtek, zord fenyesek közt,
Hol hosszú téli napok alkonyán
A fehér róka kószál s gyanakvón
Szent bronz-edény pár körül szimatol,
Melyből Zeusnak áldoztál Odin
Pelyhes termében, — csodás óhaj volt:
Olympon látni a hős Asokat.
Derős szíved csak derűt keresett,
Hogy idegenben hon érezd magad,
Emberek közt, kik józan együgyűn,
Meg nem értették vidám kedvedet
S redőt vontak, amikor neveltél.

967

Gyöngye szellő a tengert fodrozza.
A hullámtörés lent játszva csobog,
Sirály panasza sem zavarja meg
A nagy, szent csendet, — egyedül vagyunk.

Egyedül vagyunk, — föled hajlok:
Nem hitted Istent, nem mennyországot,
Halhallanságot és viszonzatlást.
Adj most nekem jelt: Csalódott szíved?
Talán egy angyal ragyogó fényben
Válladra tetted, meghittén karját
És ment sugárzón, égre nézve csak,
Veled a pálmás Paradicsomba?
S elibéd jönnek a barátaid,
Isten hozottra kezet szorítani?
Adj most nekem jelt: Csalódott szíved?
Ah, élettelen féregként fekszel,
Ember, féreg, rád a Halál lába
Kérlelhetlen hág haladásodban,
Haladásodban, mit más nem gátol.

Csak hullámtörést hallok, nincs válasz.
De... hullámokból... a te hangod cseng,
Panaszlón... nem, nem, csak a hullám zsong...

Fejem felhajtom s tanácstalanul
Kérde szemem a végtelen tengert,
Mely felhőtelen ég alatt csillog.
Vitorla, madár nincs, minden kihalt;
Őserővel hat rám a természet.

Órahosszat az oszlopnak dőlve
Álltam, majd újból barátom fölé
Útolsó búcsúcsókra hajoltam;
S mialatt halvány homlokát értem,
Fent árnyat vetve a márványköre,
Vad hattyu szállt új életerővel.

Fordította: Träger Ernő dr.

968